

постреволюційний хаос, здійснюватимуться системні реформи та покращиться їх економічна й соціальна ситуація; «якщо» Вашингтон, подолавши свої амбіції, впровадить інші засади зовнішньої політики щодо ісламського світу, «якщо» найближчим часом буде віднайдена ефективна і далекоглядна стратегія інтеграції ісламських спільнот у європейське середовище, «якщо»..., «якщо»...

Наразі політичний іслам є вагомим і надто суперечливим чинником регіонального і світового розвитку, виконує роль чи не найбільш динамічної політичної сили в сучасному світі і доволі тривалий буде збурювати і пробуджувати мусульманський світ. Політична, національна і релігійна активізація півтора мільярдної умми, потужна хвиля ісламізації (у сенсі відродження й новоутвердження ісламських інституцій і сфер впливу) в обширних регіонах планети, стрімка інтенсифікація трансконтинентальних міграційних потоків мусульманського населення, тощо – все це свідчить про те, що мусульманська цивілізація вступає у нову фазу свого розвитку. А разом із нею стрімко еволюціонуватиме і політичний іслам.

6. Неорелігійні процеси в контексті світового релігійного розвитку

Неорелігійні процеси розглядаються науковцями в різних контекстах і аспектах. До їх вивчення брались вчені відмінних світоглядних орієнтацій і наукових підходів. Завдяки цьому уявити собі сьогодні неорелігії, їх появу і розвиток в Україні поза світовими закономірностями релігієгенезу неможливо. Вони класично вписуються в сконструйовані різними вченими моделі релігійного розвитку світу, взагалі є наочним підтвердженням еволюції релігії як процесу розширення і поглиблення розуміння людиною себе, світу, Бога.

Своїми особливостями, звісно, характеризується й нинішній етап. Стало зрозумілим, що будь-які локальні трансформації в релігійній сфері тісно пов'язані із глобальними змінами, які відбуваються у сфері духовного життя людства. Вони не тільки часто спричинені світовими подіями, втручанням неукраїнських факторів в релігійне життя України, а й самі кількісно прирощують накопичення тих змін, які перетворюються на закономірності.

У вітчизняному релігієзнавстві досі ми не знайдемо спроб науково переконливої і деталізованої кореляції конкретних тенденцій в неорелігійному просторі України із загальносвітовими закономірностями. Але це потрібно не тільки для того, щоб переконатися, що нові релігійні течії (далі – НРТ) в Україні – це не доморощене, ексклюзивне, унікальне явище, ніколи і ніде не проявлене, а для більш широких узагальнень щодо глобалізації духовної сфери життя людства. Виявляється, що світ – це глобальне село, де не тільки стандартно живуть в однакових будинках, споживаючи універсальну їжу від

МакДональдса, дивлячись клоновані телепередачі тощо, але й надто подібно думають, переживають, сповідують і вшановують богів/Бога.

Саме порівняння світового досвіду та українських реалій дозволить глибше зрозуміти природу неорелігійних явищ, пізнати їхню сутність, ще раз переконатися в тому, що НРТ є наслідком модернізації релігії, результатом пошуку адекватних відповідей на ті чи інші виклики епохи, а не тільки інтелектуальними і богословськими вправами-забавами, жонглюванням релігійними термінами, грою в релігійність, психологічними дослідженнями над масовою свідомістю, альтернативними економічним способом заробляння грошей тощо. Пізнаючи природність неорелігійних процесів, ми усвідомимо креативну сутність людини віруючої, частково або цілком змінимо наше уявлення про неї як істоту, що послідовно, канонічно, правдиво, безпомилково сповідує істини тисячолітньої давнини, пасивно сприймає основи віровчення, ніяк не намагаючись їх прочитати заново, пропустити через свої індивідуальні потреби в істині, зрозуміти своє місце і покликання.

Порівняти неорелігійний процес в Україні із світовими здається на перший погляд простим завданням: потрібно, по-перше, з'ясувати, що то за процеси в релігійному житті світу і виокремити їх закономірності; по-друге, накласти виявленні закономірності на відомі українські реалії і проілюструвати залежність локальних явищ від глобальних. Однак, почавши із з'ясування закономірностей розвитку релігій, перш за все з того, що таке закономірності взагалі і закономірності суспільних, конкретно-духовних процесів зокрема, зустрічаємося з масою труднощів методологічного порядку: що при цьому постає як закономірність, а що є просто тенденцією?

В полі уваги багатьох відомих істориків і філософів релігії часто знаходилися закономірності релігійного процесу. Скоріше вперше конкретно і чітко сформулював свої думки щодо цього відомий історик релігій, професор О.Введенський¹²⁶, який виділяв психологічну, соціологічну, історичну й телеологічну закономірності. Незалежно від О.Введенського, вже в наш час, над загальними закономірностями еволюції релігії роздумував А.Колодний, який написав відповідний розділ до монографії «Академічне релігієзнавство».¹²⁷

З усього багатоманіття визначень, які даються загально-філософськими енциклопедіями та окремими вченими, вимальовується таке розуміння закономірності: це зв'язок – суттєвий, необхідний, що постійно повторюється - явищ чи елементів реального світу (внутрішнього і зовнішнього), який визначає етапи і форми історичного процесу становлення та розвитку, а в нашому випадку – суспільства і духовної культури, який забезпечує стійку тенденцію або направленість зміни системи.

¹²⁶ Введенський А. Религиозное сознание язычества: опыт философской истории естественных религий. Основные вопросы философской истории естественных религий (Prolegomena) // Религии Индии. - Т. 1. - М., 1902.

¹²⁷ Академічне релігієзнавство. - К., 2000. - С. 302-309

Задумуючись над тим, які такі закономірності можна виділити в розвитку релігій, що відображають саме цей зв'язок, прийшлося звертатися за допомогою не тільки до соціальних філософів, істориків філософії й права, але й глянути, як ці *patterns of religious process* розглядаються нашими колегами за кордоном. Вдалося з'ясувати, що всі закономірності виявлялися поступово, різними вченими, починаючи від Гоббса, Юма, Локка, Гельвеція і Канта, не минаючи Гегеля, Мюллера, Тайлора, Фрєзера, навіть Маркса і Леніна, аж до Бергера і Парсонса, Старка, Глока і Девіс Грей, Сорокіна і Колодного. Наведемо деякі найбільш загальні висловлювання, які можна прийняти за спроби формулювання закономірностей релігійного процесу:

- Релігія – це історичне явище, яке виникає в певний час і певному місці, змінюється разом із зміною цих обставин.
- Релігія – це суспільне явище, поява і функціонування якого тісно пов'язані із суспільством.
- Тип релігії залежить від типу суспільства (первісні, родоплем'яні, рабовласницькі, феодальні, капіталістичні, інформаційні, індустріальні, модернові, постмодернові, теократичні, секулярні тощо), завдяки чому змінюється функціональність релігії (зменшення-збільшення).
- Розвиток релігії корелюється із розвитком етносів, їх мови, колективної свідомості.
- Релігія відображає рівень психофізіологічного розвитку самої людини, її розуму, емоційної сфери, мисленневих здібностей.
- Постаючи світоглядом, релігія розгортає гносеологічні можливості людини в пізнанні світу, в розвитку ідеї Бога, в їх інтерпретаціях.
- Релігія, виконуючи регулятивні функції в суспільстві, в спільноті, в житті віруючих, є показником розвитку моралі, рівня міжлюдських відносин.
- Будучи породженням соціальних умов, релігія здатна впливати на них, виступаючи чи інтегратором чи дезінтегратором, ініціювати і гасити соціальні конфлікти.
- При всій автономності релігійних уявлень, вони соціально обумовлені, форма і функції священного віддзеркалюють рівень розвитку індивідуальної і суспільної свідомості.

Закономірності внутрішнього розвитку релігії чудово дослідив Є.Торчінов, який на прикладі даосизму з'ясував, що даосизм поставав на основі проторелігійних вірувань, коли почалося формування релігійної практики і стихійного складання світоглядних моделей. З часом відбулася “раціоналізація” світогляду, підведення під нього філософської бази і писемної фіксації. Потім спостерігається зближення і синтез різних напрямлень і включення в них елементів інших традицій, писемна фіксацій, експліцитне введення в систему доктрини, формування цілісного світогляду, що створює

враження чогось принципово нового. Паралельно цьому відбувається інституціоналізація релігії, організовуються різні напрямлення і школи.¹²⁸

Більш загальну модель внутрішнього розвитку релігії запропонував А.Колодний, для якого однією із головних закономірностей еволюції релігії постала абстрактивізація її основної ідеї, тобто розуміння надприродного, що призвело до самої еволюції релігійної свідомості. Це вилилось у зміні політеїзму на генотеїзм, який переростає в монотеїзм, тобто віру в єдиного всемогутнього Бога. А.Колодний справедливо вважає, що релігія розвивається насамперед на власному “мислительному матеріалі”: будь-яке нове релігійне утворення постає як своєрідний синтез старого і нового, ... надто повільно і складно одержує своє прийняття, а то й зникає зовсім. Будучи відмінним від передуючих йому релігійних форм, нове, в силу живучості старої релігійної традиції, зустрічає з боку останньої всіляку протидію своєму поширенню і може утвердитися, здобути визнання навіть не там, де з’явилось».¹²⁹

Спроба окреслити закономірності, які притаманні як одиничним, так і загальним процесам у сфері взаємин релігій та етносів, здійснена у видрукуваній за редакцією автора цього параграфу колективній монографії «Релігія і нація в суспільному житті України і світу»¹³⁰, серед яких, зокрема, виділена залежність того чи іншого типу релігій та етнічних утворень від географічних і кліматичних умов проживання народів, від стадії розвитку і рівня свідомості людини, її пізнавальних можливостей, від глибини осягнення нею світу земного і світу трансцендентного, від ступеню протидії інтенсивності і результативності етнорелігійного розвитку тощо. Зроблено висновок про те, що релігійний розвиток якоїсь спільноти все менше стає залежним від внутрішніх, іманентних саме їй причин. Він дійсно стає елементом загального, вселюдського релігієгенезу, підпорядковується його законам, тенденціям, часовим вимірам. Було зазначено, що світовий досвід показав історичну закономірність зміни моно- на поліетнорелігійні системи, тобто засвідчив недосконалість, а відтак й історичну обмеженість моноетнічності й монорелігійності, їх збігу і тотожності. Зроблений висновок про те, що цілісність і цінність людства - саме в його етнічному і релігійному різноманітті. Була висловлена думка про незворотність релігієгенезу, про неможливість відновити індоєвропейський чи слов’янський протоетноси, так само як навряд чи вдасться відродити ту національно-релігійну обрядовість, яка виросла на старій основі побуту й господарки. Ті зміни, які відбулися в етнічному і релігійному образі світу, неможливо відмінити. Тому сподівання і заклики до слов’янської єдності (етнічної, політичної, релігійної тощо), а чи ж повернення до язичництва, є утопією. На думку авторів книги, розвиток етнічної та релігійної сфер характеризується тенденціями етнізації й

¹²⁸ Торчинов Е.А. Даосизм. Опыт историко-религиоведческого описания: [Електронний ресурс]. – Доступ до ресурсу: http://ki-moscow.narod.ru/litra/zen/torchinov_dao/torchinov_dao1-5.htm

¹²⁹ Академічне релігієзнавство. – К., 2000. – С. 304.

¹³⁰ Релігія і нація в суспільному житті України і світу. - К., 2006. - С. 37-56.

космополітизації, партикуляризації й універсалізації, регіоналізації й глобалізації. Історичний конфлікт, який існує між цими тенденціями, має конструктивний характер: в результаті взаємодії, взаємопроникнення цих суперечностей врешті-решт забезпечується реальне існування і розвиток будь-якої релігії.¹³¹

Всі ці фундаментальні висновки в основному стосуються *історичних* закономірностей розвитку релігії. Процеси, які нас цікавлять, пов'язані із зміною релігійних парадигм, із новою епохою в їх розвитку, яка отримала в науці різні назви, зокрема постіндустріальна, постхристиянська, постмодерна, інформаційна тощо. Існуючі теорії прагнуть пояснити сутність нового етапу в розвитку (в т.ч. і духовного) людства. Характеризуючи цей релігійний постмодерн, вчені сходяться на тому, що його ознаками, а відповідно і закономірностями, можна вважати:

1. плюралізм як ознака і плюралізація релігійних світів, як тенденція, закономірність;
2. глобалізм і глобалізація як зміна масштабів процесів, що відбуваються в релігійному полі;
3. секулярність і секуляризація як вивільнення все нових сфер життя з під контроль і впливу Церкви і релігії;
4. універсалізація релігійного життя;
5. синкретизація віровчень і духовних досвідів;
6. містикоізація як альтернатива раціоналізації та інтелектуалізації релігійного життя;
7. харизматизація на теоретичному (посилення ролі Духа святого в житті особи і громади) і практичному (використання дарів Духа Святого в житті) рівні, поява сильних і владних керівників;
8. авторитаризація як посилення внутріобщинної дисципліни, підпорядкування життя особи законом діяльності групи, визнання особливої влади над собою керівника громади;
9. варіантизація, яка дозволяє існувати одночасно двом протилежним тенденціям, наприклад, космополітизація та етнізація, деконструкція і структуризація, глобалізація і локалізація, модернізація/лібералізація і традиціоналізація/фундаменталізація тощо;
10. інформатизація за рахунок освоєння інтернет-простору, що призводить до уявності, коли ми маємо справу не з самим явищем, а уявленням про нього автора/рів сайту чи блогу;
11. толерантизація ставлення до послідовників інших рухів, відмова від єдино істинної обраності і привелегійованості.

Неорелігійний процес в Україні природно вписується в загальносвітові тенденції розвитку релігій. Релігії, народжені цією добою, розглядаються як своєрідний виклик традиції, як творення релігійності нового типу чи навіть нової релігійної культури, як духовний пошук і самовираження постмодерної

¹³¹ Релігія і нація в суспільному житті України і світу. – К., 2006. – С. 56.

людини.

В нову епоху саме особистість та її переживання постають в ролі центру всього, що відбувається в житті. Тому цей особистісний аспект є характернішою ознакою і самої епохи, і явищ, які породжуються нею. “Межова” людина, яка знаходиться на межі епох, на перетині культур, між традиціями, перед багатоманіттям релігій, втрачає чітку орієнтацію щодо цілей свого духовного розвитку. Вона соціально індиферентна, недовірлива і щодо істинності певного вчення, і щодо ефективності якихось обрядів, і щодо реальності авторитету церковної ієрархії. Свідомість такої людини характеризується амбівалентністю, еkleктичним синкретизмом, готовністю одночасно належати до багатьох духовних традицій, тобто є розмитою з точки зору релігійної ідентифікації. Десакралізація релігійного життя призвела до того, що певний духовний вакуум заповнюється альтернативними реальностями. Постмодерна людина сама творить об’єкт своєї віри і має право приймати чи не приймати різні положення тих чи інших релігій як істинні на свій вибір. У постмодерній епосі все старе втрачає свою переконливість, а то й реальність. Її втрачає навіть Бог. Онтологічний Бог замінюється прагматичним, коли він виступає як Бог заради чогось: Бог – заради спорту (Шрі Чінмой), Бог – заради успіхів (“Повне Євангеліє”), Бог – заради самореалізації (New Age) і т.п. Сучасна людина звільняється від тягаря традицій, а вимогою часу стає діяльність, заснована на вільному виборі. Для релігії тим самим з’являється новий шанс, адже на базі релігійного досвіду людина з-поміж багатьох релігійних традицій і культів віддає перевагу тому, що стає для неї справою власного вибору й переконання. Занепад релігії, яка ґрунтується на традиції й авторитеті, може компенсуватися звертанням людини до релігійного досвіду як досвіду “внутрішньої волі”.

Будучи, з одного боку, породженням, а з іншого - наслідком постмодерної парадигми, нові релігії в Україні чи не першими заявили про прихід нової доби, про входження країни до європейського і світового релігійного і духовного простору. Це мало як свої позитивні, так і негативні результати, які не лише вирішили та урізноманітнили, а й ускладнили сповнене соціально-економічною та політичною нестабільністю буття українського суспільства.

Нові релігійні течії і рухи України, без сумніву, урізноманітнили релігійне життя України, а доморощені неорелігії – і життя світу. Всі вони надто неоднорідні за своїм походженням, характером та формами організації і діяльності. За останні 20 років кількість напрямів, представлених в Україні, збільшилася з 9 до 55 (за офіційними даними)¹³² і понад 120 (за власними підрахунками)¹³³. В загальній мережі питома вага інституцій протестантських напрямів, не кажучи вже про неохристиянські громади, порівняно з 2000р.,

¹³² Релігійні організації в Україні станом на 01.01.2011: [Електронний ресурс]. – Доступ до ресурсу: <http://risu.org.ua/ua/index/resources/statistics/ukr2011>

¹³³ Релігійна панорама. – 2011. – №1.

зросла; в той час як частка православних зменшується щороку на пару відсотків, і це стає вже тенденцією.¹³⁴

Неорелігії типологічно для зручності об'єднують у декілька груп.¹³⁵ Але вони кількісно і якісно виявилися настільки багатоманітними, що Держкомнацрелігій вдався до об'єднання дрібних течій у загальну групу «інші». Часто різниці між окремими релігійними групами, які претендують бути автономними, секулярному державному оку не видні, але для дослідників неорелігійних процесів є важливим свідченням певних змін всередині нових релігій.

Конфесійний плюралізм став реальністю для сучасної України. Як слушно відзначає А. Колодний, сама доба постмодерну «створює велике різноманіття нових конфесій», які не обмежені якимись рамками традиції, розуму і моралі. Ці нові системи вірувань докорінно відрізняються від традиційних [Див.: Релігійні меншини України. За ред. А. Колодного. – К., 2011. – С.29]. Як показує 20-річна історія релігій в Україні, плюралізація релігійного життя зростає якраз за рахунок переважно нових течій, які з'являються на релігійній карті України за рахунок або нових місіонерів, або поділу вже існуючих конфесійних спільнот.

В цьому процесі нічого дивного не має, він абсолютно корелюється із загальними тенденціями сучасного розвитку релігій світу.¹³⁶ Світове християнство доби постмодерну зазнає таких змін, що не можуть не відобразитися на житті християн України.

Дехристиянізація Європи об'єктивно зіграла на руку релігіям американського коріння, які відомі в Україні. Такі протестантські об'єднання стабільно розвиваються, складаючи переважну кількість неохристиянських утворень. Ці організації християнського походження, які часто розглядають як нетрадиційні явища, розвиваються в Україні найбільш динамічно. Але навряд чи є підстави сьогодні з абсолютною впевненістю говорити про нетрадиційність неохристиянства. Історично воно виникає в рамках традиційного християнства з метою його осучаснення. Зарубіжні дослідники неодноразово фіксували сплеск чисельних відгалужень загальнохристиянського, євангелістського характеру, як правило, від протестантських церков. Ці сплески продовжуються до сьогодні (наприклад, харизматизація чи ревайвелізація християнства), а їхні відголоски докочуються і в Україну.

Вчення новоутворених Церков, звісна річ, базуються на Біблії, як основному віросповідному джерелі, і на особі Ісуса Христа, як центральній

¹³⁴ Релігія і влада в Україні: проблеми взаємовідносин. – К., 2011. – С.10.

¹³⁵ Див. докл.: Академічне релігієзнавство. – К., 2000. – С. 790-794; Дудар Н., Филипович Л. Нові релігійні течії в Україні. Огляд, документи, переклади. – К., 2000. – С. 24-36; Соловійов В. Види класифікації нових релігійних рухів // Українське релігієзнавство. – 2000. - №14. – С. 78-88.

¹³⁶ Єленський В. Релігія «нульових»: підсумки десятиліття: [Електронний ресурс]. – Доступ до ресурсу: http://risu.org.ua/ua/index/expert_thought/analytic/40964/

фігурі християнських доктрин. Характерним для неохристиянських угруповань є критика ортодоксального християнства за відхід від первісних традицій; оголошення своєї Церкви винятково істинною, відроджувальним рухом євангельського християнства, навіть месіанським у спасінні Христової віри. Як правило, неохристияни пристойно знають Біблію, оскільки їм дозволено вільно читати й інтерпретувати її. З особливою увагою вони ставляться до книг своїх пророків і вчителів, підносячи їх до рангу віросповідних джерел, часом навіть авторитетніших за Біблію.

Неохристияни визнають авторитет і владу свого духовного лідера, абсолютно довіряють йому (часто це стає причиною різних шахрайств з боку керівника громади). Таких людей вони можуть оголосити навіть пророком або ж посланцем Бога. Неохристиянство від історичного християнства відрізняється в дечому своїм власним розумінням Трійці, природи Ісуса Христа, сутності Святого Духа, пекла, раю тощо, але при цьому сповідаються базові догмати християнства – віра в Ісуса Христа і Святу Трійцю. Найбільші відмінності від традиційного християнства має соціальна концепція неохристиян, яка орієнтує сучасного віруючого не на аскезу, а на успіх, матеріальний, кар'єрний, особистісний, і закликає до соціально активних дій, до участі в культурному, політичному, суспільному житті.

Новопосталі християнські Церкви в Україні, особливо на перших порах їх поширення, прагнули дистанціюватися від історичних Церков. Але з часом зменшили градус своєї критики останніх, почали вводити зрозумілі українцям символи і традиції у свої богослужіння, які на прохання вірних можуть проводитися українською мовою, з повагою ставитися до українських державних і духовних діячів. Все рідше ці Церкви підкреслюють свою наступність від американських чи європейських прабатьків, беруться довести свої історичні, власне українські корені. Так, підкреслюється, що хрещення України-Руси уможливило існування і протестантських Церков на цій території. В такий спосіб відбувається своєрідне привласнення подій тисячолітньої давнини, які прямо не пов'язані із неохристиянством чи протестантизмом.

Головні зусилля неопротестантів спрямовуються на зміцнення людей в вірі, на постійній присутності Церкви, громади в житті особи. На зміну пасивній безликій обрядовості приходять нові і сучасні форми вияву своєї віри. Це нагадує тренінги у вірі: участь у групі прославлення, групове вивчення релігійної літератури, організація різноманітних курсів, фестивалів, конференцій, служінь. Нові християни активні в мас-медіа, в соціальних мережах Інтернету. Твориться нова неохристиянська субкультура, в якій присутні різні жанри і види. Церква та її структури покривають собою фактично все життя віруючого неохристиянина. Його життя не ділиться на мирське і немірське, воно все воцерковлене, охристиянене. Саме за такою тотальністю, цілісністю, всезагальністю приходять в неохристиянство люди.

Аналізуючи темпи зростання неохристиянства, виникає питання про причини, які привели людей до його Церков. Активне зростання

неопротестантизму, а почасти і неоправослав'я чи неокатолицизму, зумовлене, крім згаданого, загальним станом традиційних Церков у світі. Хоча механізм виникнення нових Церков і відрізняється (в першому випадку він є зовнішньо зумовленим, а у другому – народжується як внутрішній протест), але є сенс подумати над кризою традиційних цінностей, з якими пов'язується у свідомості сучасного віруючого християнство взагалі. І це не тільки зовнішні ознаки несучасності християнства, яке не здатне відповісти на гарячі питання дійсності, а й гріх стягання, пристрасті до збагачення, на що «хворіють» деякі священники та ієрархи Церкви, це невідповідність моральних закликів і практики релігійного життя, це зрощення влади духовної і влади політичної, це постійні конфлікти на релігійному ґрунті між основними Церквами тощо.

Неохристияни набували і одночасно усвідомлювали ті ознаки, які надавали їм можливість бути не православними, не католиками, не іншими протестантами, чітко вирізняючи себе від всіх інших християн. Сприймаючи себе християнами, вважають, що вони є найбільш щирими, наближеними, особливими, чистими, бажаними і любимими Богом. Вони визначають себе не релігійними, а віруючими людьми, вкладаючи сюди особливий зміст: ми поза доксою, поза канонами, поза кордонами, поза обмеженнями, поза традицією, оскільки все це трансформувало істинну віру і вчення Ісуса Христа. Така інтерпретація своєї релігійної ідентичності в якийсь момент поставила неохристиян України поза Україною, а враховуючи те, що поштовхом для утворення нової громади виступали, як правило, закордонні місіонери, чію діяльність підтримували неукраїнські релігійні організації, то антитрадиційність неохристиян почала сприймалась як антиукраїнськість.

З часом неохристиянські громади вимушені були адаптуватися до конкретних соціокультурних умов, що свідчить про балансування НРТ між космополітичними і етнізаційними тенденціями розвитку релігій. Перевіркою на патріотизм неохристиян стали події 2004 року, але з того часу вони все більше демонструють свою загальнохристиянськість, розуміючи плінність і партійних, і національних симпатій.

Тісний зв'язок релігійних процесів в Україні, в яких присутні й інші релігійні системи, із світовими закономірностями проглядається надто зримо. Тут і підвищена зацікавленість українців до своїх дохристиянських коренів, що пов'язано із помітною етнізацією суспільної свідомості народів світу, із їхнім бажанням відновити історичну спадщину своїх предків, тим самим часово збільшивши свою присутність в людській історії, долучитися до давніх цивілізацій з амбітною претензією на найдавнішість своєї власної. Така заглибленість в пошуки начала своєї історії, навіть дотрипільської доби, додатково підсилює почуття причетності до спільної європейської долі. І хоча неоязичницькі громади - такі різні, а до того ж і малочисельні - не згуртували всіх переконаних симпатиків сивої давнини, що розсіяні поміж культурними товариствами, професійними спілками художників, письменників, самодіяльними театрами та хорами народної пісні тощо, їхня наявність

яскраво демонструє повернення українців в бік декосмополітизації світу, збереження унікальної природи кожного народу.

Не менш показовою є ситуація з іудаїзмом, індуїзмом і буддизмом, які представлені в Україні тими напрямками, школами, відгалуженнями, що утворилися в країнах їхнього традиційного поширення. Так, скажімо, новий рух прогресивного іудаїзму, представлений в Україні 19 громадами, що складає 8% від усієї кількості зареєстрованих в Україні іудейських громад, є зліпком з загально іудейських тенденцій розвитку. Синкретичні «Іудеї за Христа» також є породженням досвіду міжрелігійного спілкування на світовому рівні.

Складні внутріконфесійні колізії, які переживають всі релігії в Україні, як традиційні, так і нетрадиційні, нові, не тільки є продуктом світових трансформацій, але й самі впливають на них. В Україні релігійне життя ускладнено і ситуацією у світі, і загальним духовно-моральним станом українського суспільства, яке знаходиться в глибокому і тісному зв'язку з іншими суспільними кризовими явищами. Весь цей комплекс амбівалентних за своєю суттю соціально-політичних і духовно-екзистенціальних явищ став своєрідним фоном, сприятливою умовою для поширення й утвердження в Україні нетрадиційної релігійності. Не дивно, що серед відповідей на запитання, які були поставлені в анкеті під час соціопитування, проведеного Відділенням релігієзнавства ІФ НАНУ в 1994-95 роках про причини приходу вірян до НРТ, називалися прагнення духовного життя, моральної чистоти, морально-духовного вдосконалення. В пошуках духовності, як альтернативи бездуховності і зматеріалізованості світу, людина у своїх рішеннях і поведінці мотивується все таки речами духовного порядку, а входження її до нових (неохристиянської, необуддистської чи неоіндуїстської) організацій спричинене переважно прагненням отримати духовне життя, яке відмінне від звичайного, буденного. Соціологічні опитування зафіксували зростання кількості віруючих. Порівнюючи з 2000 роком, віруючих в Україні збільшилося із 58% до 71%.¹³⁷ Істотно зросла і кількість тих, які ідентифікують себе з певними конфесіями та Церквами, в т.ч. і з нетрадиційними.¹³⁸ Своєю належністю до неорелігійних груп українці голосують за ті цінності, які є пріоритетними для віруючих. І вони не просто їх сповідують, а утверджують практикою щоденного життя, перебуваючи в нових релігійних громадах.

Чи не найбільший вплив неорелігійний процес України зазнав від глобалізації релігійного життя або релігійної глобалізації. За 20 років Україна, до того будучи достатньо духовно гомогенною державою, перетворилася на полірелігійну, де представлені практично всі релігійні напрями – від багатобожного язичництва та індуїзму до монотеїстичних іудаїзму, християнства і строго єдиногобожного ісламу. Крім того, релігійний світ сучасного українця включає безбожний буддизм та даосизм, багатоликі японські та далекосхідні релігії, екзотичні латиноамериканські й навіть

¹³⁷ Релігія і влада в Україні: проблеми взаємовідносин. – К., 2011. – С. 32.

¹³⁸ Там само – С. 34.

африканські культури. Все це стало можливим завдяки розширенню світових кордонів, меж власного буття. В духовний світ людини вторглися чужі культурні і духовні світи, які зацікавили її, надали шанс вирватися із застарілих територіальних або часових меж.¹³⁹

Глобалізація сприяла перетворенню локального у всезагальне релігійне явище. Вона одночасно і збільшувала, і зменшувала світ, синкретизуючи в свідомості конкретного індивідуума отримані знання про східні і західні релігії, про науку і релігію, про дієву активність християнства і споглядальність буддизму.

Завдяки глобалізму НРТ поступально поширилися у світі. І справа не тільки в засобах і швидкостях інформування про новосформовані Церкви, течії, рухи, а й в тому, що глобалізм став тим прапором, на якому були написані універсальні ідеї нових релігій, які зробили можливим спілкування людей різних національностей, різного віку і рівня освіти тощо, зрештою об'єднавши їх ідейно. Вони порозумілися на тому, що в переддень нової епохи людину не можна сприймати інакше, як божественною істотою за своїм походженням і творцем власного Всесвіту за функціональним призначенням.

Глобалізм зробив ці постулати вседоступними, поширюючи тенденції модернізації на релігійне життя всього світу, синкретизуючи як віровчення, так і культові практики, форми діяльності віруючих людей і релігійних організацій. Глобалізм культивує спільність, а не особливість історичного розвитку різних народів, різних релігій, утверджує однокореневе походження всіх релігій і духовних практик, наполягає на прамонорелігійне минуле всіх людей. Глобалізм зацікавлений в уніфікації, стандартизації, тотожності всіх суспільних процесів, в т.ч. і етнорелігійних. Саме глобалізм утверджував думку про свободу релігій і віросповідань, прагнучи зробити всі релігії рівноправними, незважаючи на час їх походження, повноту традиції, розробленість теологічних положень, довершеність релігійних практик. Релігія в сучасному світі перестає бути прив'язаною до свого етно-національного коріння, вона постає як продукт винятково духовного розвитку індивідуальної людини. Виникає загроза зникнення національної релігії, національної Церкви. Замість вкоріненості і стабільності етнорелігійних утворень, все більш популярними стають багатонаціональні форми релігійних організацій (найяскравішим прикладом цього є Всесвітня віра багаї). Національні відділення таких всесвітніх релігій мало чим вирізняються по країнах. Спільна символіка, подібність архітектурних споруд, уніформа проповідників робить їх пізнаваними в будь-якій країні світу (незалежно від того, хто вони є, скажімо, мормони чи сайєнтологи).

Глобалізація постала загрозливим фактором для процесу культурної самоідентифікації неорелігій та їх послідовників. Соціологічні опитування фіксують, що неовіруючі загалом не ідентифікують себе із українською традицією, оскільки ні мова, ні релігія, ні самосвідомість, ні патріотизм, ні

¹³⁹ Горкуша О. Сучасні світоглядні запити у світлі релігійних сподівань // Новітні релігійні рухи в Європі та Україні. Зб. наук. матеріалів. – К., 2006. - С. 45-50.

відчуття історичного зв'язку поколінь, ні інші показники не характерні для них як неодмінні. Ідентифікування себе як українця за національністю постає скоріше як дань належності до держави, ніж до певного народу.

Але ця денационалізація має історичне коріння, бо, як правило, члени НРТ – денационалізовані елементи колишньої комуністичної епохи. Вони народилися в типово радянських сім'ях, де розмовляли “общепонятным русским языком”, не отримали ніякого національного виховання ні дома, ні в школі, були далекі від релігії та національних традицій. Вся система освіти виховала з них стійких інтернаціоналістів з елементами шовінізму (для росіян) і вторинності, меншовартості (для українців). Всім цим людям притаманна перш за все так звана радянська ідентичність, яка розкривалася через певні показники: рідна і розмовна мова (незалежно від національності) – російська, змішані шлюби, формування радянських традицій і свят, всі єдині в сім'ї братських народів, як правило, атеїстичні, соціально активні. Фактично культурна ідентифікація була зведена до ідеологічної і політичної (вірність і відповідність комуністичному ідеалу).

Але якщо громада неохристиян існує на Заході України, де мова спілкування – і буденного, і духовного життя - українська, то для цих віруючих релігійне обов'язково національно означене. Там, де українська мова, в кращому випадку, постає як етнографічний релікт, переважають космополітичні мотиви.

Як бачимо, загальносвітова тенденція протистояння національного і релігійного відбивається і в реальному житті нових релігій України. Але поступово на зміну пошуку своєї ідентичності в рамках етнічного і космополітичного приходять не просто пошук в нових культурних координатах, а спроби творення нових ідентичностей, які базовані на релігійній вірі та цінностях демократичних суспільств. Частіше всього вибір громадянами України тієї чи іншої релігійної спільноти не пов'язаний з пошуками культурної ідентичності у формі національного самовизначення. Він спирається на внутрішні мотиви духовних пошуків, в т.ч. й релігійних. Нових віруючих фактично не цікавить їх національна належність. Всі опитані в ході соціологічного дослідження респонденти переконані, що їх група в процесах національного відродження участі не бере, бо ніяк себе з національним вони не пов'язують, вважають, що світове громадянство вище від національного, що метою життя є не мирське, а винятково духовне, потойбічне.¹⁴⁰ Тому на питання: чи приводить участь в НРТ до кризи і руйнуванню традиційної культурної ідентичності їх віруючих, потрібно відповісти негативно: як можна зруйнувати те, чого не існує?

Ще донедавна такі висновки виглядали як об'єктивна реальність, але після подій, пов'язаних із двома останніми виборами президентів, відбулися зміни і в цій сфері. Особливо неовіруючі гостро відчули небезпеку тоталітаризації соціального устрою і приходу до влади олігархічних сил. Не

---

¹⁴⁰ Архів матеріалів конкретно-соціологічного дослідження ВР ІФ НАНУ. - К., 1994-1995 рр.

так цінності національного, як громадянського життя, опинилися під загрозою, яка викликала масовий рух протесту, що викристалізував нову – не національну, а політичну українську ідентичність, базовану на вірі і моралі, цінностях громадянського суспільства. Так, неохристияни підтримали новий вибір України, заявивши про своє бажання творити новий світ для нової людини. Деякі з них активно пішли у владу, щоб наблизити прихід нового царства на землі. Буддисти заявили про зв'язок Помаранчевих подій 2004 року із духом їхньої релігії, із традиціями Сходу. Язичники очікували відміни християнства і введення рідновіри як офіційного світогляду для громадян України.

Наявність активної соціальної позиції, яку займають майже всі неорухи, їх участь в політичному житті країни не виглядає чимось неприродним. Останнім часом не тільки нові, але й історичні Церкви вимушені включатися до політичних дискусій та вдаватися до нерелігійних дій. Деякі неорелігії формулюють доктрини нового світового порядку (Церква «Нове покоління», Всесвітня віра багаї та ін.), який нібито може і повинен наступити завдяки активності свідомо віруючих людей. Виходячи з цього, саме нові релігії є ініціаторами різних міжрелігійних зустрічей, на яких вони прагнуть зняти напругу у відносинах представників традиційних релігій, демонструють доброзичливість до всіх деномінацій, готові пожертвувати своїми традиціями заради залучення до цих заходів конфліктуючі сторони. НРТ постають послідовними захисниками релігійної свободи, свободи віросповідань, а навіть свободи совісті. Оскільки свобода – це основна умова існування нових релігій.

Пріоритет свободи – характерної ознаки епохи постмодерну – проявляється як у віровченні, так і в культовій практиці. Дозволено вільно тлумачити, по-своєму розуміти, індивідуально прочитувати священні писання, існуючі догмати, традиційні поведінкові моделі. Саме тому неорелігії – як у світі, так і в Україні – характеризуються віросповідним плюралізмом, коли робиться спроба поєднати непеєднані речі (прагматизм західнохристиянської традиції і пасивне споглядання далекосхідних шляхів самовдосконалення, монотеїстичність авраамістичних релігій і множинність східних ідейних конструкцій тощо). Результатом такого нагромадження різних світоглядних постулатів стає релігійний синкретизм. В практичній сфері допускається полісимволізм з новим його потрактуванням, одночасне використання різних форм вшанування природного начала чи сакральних явищ, істот. Допускається присутність в громаді представників різних релігій з різним релігійним досвідом. Відповідальність за повсякденне життя покладається не на громаду чи її лідера, а на самого віруючого, від якого не вимагається регулярних демонстрацій своєї релігійності чи належності до даної групи. Свобода, довільність – ось видимі ознаки НРТ. Але заявлена свобода самої неорелігії (від традиції) та її сповідників (від догматичних побудов та примусового обрядовірства) є ілюзорною, оскільки на зміну відкритим методам контролю над громадою вірних приходять завуальовані, приховані механізми керування і впливу. Включаються різноманітні психотерапевтичні

методи ефективного управління масами, колективом, окремою людиною, яка в ситуації глобальної несвободи, отримавши право чинити так, як вона вважає за потрібне, фактично є вільною тільки в межах того, що дозволяється даною організацією, її лідером. При майже одностайній підтримці принципу релігійної свободи, НРТ, критикуючи зовнішній церковний контроль над людиною чи організацією, виступаючи за звільнення духовної сфери від жорсткого керування, не дуже схвалюють внутрішню свободу людини і свободу в релігії: майже всі вони засуджують появу незгодних лідерів та розкол у власних інституціях, болісно переживають відхід якоїсь частини віруючих від основного церковного тіла.

Поступово будь-яка нова релігія ускладнюється, вводиться в тісні рамки догмату і канону, в її надрах назріває нова хвиля опозиції, яка творить ще новішу релігію, роблячи процес релігієтворення нескінченним, не прямолінійним, висхідним, а зигзагоподібним. Нові рухи, як і взагалі будь-які релігії, розвиваються нерівномірно. Незважаючи на глобалізацію у світі, країни різних цивілізаційних груп не можуть випереджати закони історичного розвитку. Так і поширені там релігії, функціонуючи в ієрархічно структурованому суспільстві, залежать від ступеня його інтелектуального і морального розвитку, не кажучи при цьому про економічний, науково-технічний чи соціально-культурний потенціал.

При всій своїй універсальності, нові релігії несуть в собі особливості і специфіку тієї базової релігії, яка лежить в їх основі. Незважаючи на всю свою новизну, НРТ, навіть синтетичні/штучні їх форми, є спадкоємцями якихось духовних традицій. Цим вони демонструють неперервність і тяглість релігійного досвіду людства, який постійно накопичується, незважаючи на такі різноманітні його форми.